

ABSTRAKT

Tato bakalářská práce si klade za cíl rekonstruovat Wittgensteinovy úvahy týkající se problému řízení se pravidlem (ústící v tzv. „paradox řízení se pravidlem“ v podobě nekonečného regresu na sebe odkazujících pravidel) a vyvodit estetické implikace těchto úvah. Východiskem bude jednak známá interpretace relevantních pasáží Wittgensteinových *Filosofických zkoumání* Saula Kripkeho (*Wittgenstein o pravidlech a soukromém jazyku*) a dále také studie britského filozofa Davida Bella *Umění soudu*. Bell se ve svém pojednání snaží prokázat myšlenkovou souvislost mezi Wittgensteinovými úvahami o řízení se pravidlem a důvody, kvůli nimž Kant v *Kritice čistého rozumu* představil soudnost jako zvláštní mohutnost lidské mysli, která je zodpovědná za uplatňování pojmů ve zkušenosti. V pasážích *Kritiky čistého rozumu*, předcházejících představení soudnosti, naráží Kant na shodný paradox, jaký u Wittgensteina identifikoval Kripke. Bell sám jistě estetické implikace paradoxu naznačuje. Práce bude sledovat naznačený směr a pokusí se jej dále rozvinout.